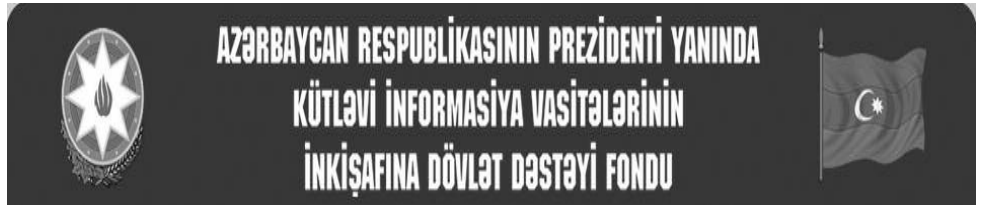

Layihənin istiqaməti: Azərbaycanın dövlətçilik tarixinin, milli adət-ənənələrinin, elm və mədəniyyətinin təbliği

№ 7 (1615) 13 yanvar 2018-ci il

AZƏRBAYCAN RESPUBLİKASININ PREZİDENTİ YANINDA
KÜTLƏVİ İNFORMASIYA VASİTƏLƏRİNİN İNKİŞAFINA DÖVLƏT
DƏSTƏYİ FONDUNUN MALİYYƏ YARDIMI İLƏ

(əvvəli ötən sayımızda)

...Bəli, onda 1992-ci ilin avqustu idi... Onda Aslan dördüncü kurs tələbəsi olmasına baxmayaraq hərbi həkim kimi odun-alovun içində səngər dostlarının, səngər qardaşlarının köməyinə tələsirdi. Bəzən yaralı döyüşçüləri sakitləşdirmək üçün onların başını sinəsinə sıxır, onların qanına bələnirdi. Bəzən də dözməyib əlini silaha atırdı. Bax belə bir məqamda onu səngərdən qəragaha çağırırdılar, özü də təcili gəlməsinə əmr etdilər.

Gəldi. Özünü təqdim etdi. Komandir onun üzünə baxmadan bircə kəlmə dedi:

**sam, qəbrimə
Başdaşı - gül dəstəsi!**

Bakıya gəldi. Evlərinə deyil, Fəxri Xiyabana tələsdi. O, Fəxri Xiyabana çatanda artıq Şövqiyanı uğrunda canından keçdiyi Vətən torpağına tapşırırdılar. Gecikmişdi, vidalaşa bilməmişdi qardaşıyla. Onun gəlişini uzaqdan izləyən atası Cəmil müəllim oğlunun məzarından ayrılıb, Aslana tərəf yerimişdi. Aslan qollarını açıb atasına sarılanda ata oğlunu sinəsinə sıxıb, sonra bir addım özündən araladı:

-Mən sizi Vətən üçün böyütmüşəm. Siz Vətənin övladısiniz. Vətənin qurbanını aqlamazlar.

Cəmil müəllimin həmin sözü düz iyir-

yük üstünlükləri torpağa bağlılıqları və bir də Cəmil müəllimin tərbiyəsinə, duzunu, çörəyini, Füzə ananın südünü uca tutub, canlarına, qanlarına hopdurmalarıdır. İndinin özündə də ata-ana sözü, ağbırək, ağsaqqal nəsihəti bu ailənin yazılmamış qanunudur. Üstəlik bu ailədə o dağlardan gələn saflıq, halallıq hakimdir. Mən əlimi ürəyimin üstünə qoyub and içə bilərəm ki, Şövqiyanı da, dostum Aslan həkimi də o torpağa bağlayan, o səngərə çəkib aparın məhz gəndən gələn halallıq və dağ havası, çeşmə suyunun saflığı, üstəlik doğduqları torpağın bərəkəti olubdur. Heç də təsadüfi deyil ki, mən Aslan həkimin Göyçədən olduğunu biləndə, hələ o za-

ridir. İkincisi isə, onun gözləri önündə, dizinin üstündə canını bu torpağa tapşıraraq şəhidlərdir. O şəhidlərin arasında Azərbaycanın Milli Qəhrəmanı Şövqiyan Abdullayev də var - bu dünyada igidliyindən və adından başqa heç nə qoyub getməyən Şövqiyan Abdullayev.

Doğrudur, Bakıda digər Milli Qəhrəmanlarımız kimi, Şövqiyanın adını daşıyan küçə də var, xatirəsi əziz tutulur. Üstəlik doğulduğu ailədə dünyaya gələn nəvələrdən biri onun adını daşıyır. Bunlar Şövqiyanın qəhrəmanlığı önündə, bir tank komandirinin əməyi qarşısında mənim düşüncəmə görə çox azdı. Ən vacibi bu qəhrəmanın və bütün qəhrəmanların unudulmamasıdır. Yaxşı ki, unutmayanlar, xatırlayanlar var.

ŞƏHİDLƏR XIYABANI - ÖLÜMSÜZLÜYÜN ÜNVANI

- Abdullayev, təcili Bakıya gəlməli-sən!

Aslan çasıb qaldı. Döyüşün bu ağır məqamında, hər tərəfin qana boyandığı bu durumda, əlavə köməyə ehtiyac olduğu halda Bakıya getmək hardan çıxdı ortalığa. Bu nə məsələdi? Hərbçi olduğunu unudub etiraz etmək istədi. Komandir bir az da qətiyyətlə:

-Yaxşı yol, gecikmə! - dedi.

Gəncəyə gəldi. Burdakı qəragahda hər şeyi anladı. Qardaşı Şövqiyan şəhid olmuşdu.

Ürəyi sıxılıb, içi ağlasa da, təmkinli durdu. Çünki o, kifayət qədər şəhid görmüşdü. O, əlləri ilə şəhid yarası bağlamışdı, yaralının mərmisi qoparan əlini, qolunu sarımışdı. Ovcunun içiyə şəhid gözləri qapatmışdı. Amma indi başqa idi, söhbət canı-qanı bir olan qardaşından gedirdi. Ona görə də həyat onun üçün bir anlıq dondu və bu günə qədər də həmin o xəbərin ürəyindəki yeri donmuş, keyimmiş vəziyyətdə qalır. O, hələ də qardaşının şəhid olmasına inanmır. Elə Gəncədən Bakıya yola düşəndə də, evlərinə tələsəndə də, Şəhidlər Xiyabana gələndə də qardaşının yoxluğuna inanmadı. Ona görə ki, Şəhidlər Xiyabanda burda yatanlardan hansınınsa öldüyünü düşünməyin özü günahdı. Çünki bura ölümsüzlük ünvanıdır. Bu xiyabanda Allahın öz dərgahına apardığı, öz sevgisiylə yaşatdığı şəhidlərin cisimləri torpağa tapşırılıb...

Şəxsən mən hər dəfə Şəhidlər Xiyabanına gələndə bilirəm ki, təkə ziyarətə yox, həm də milyonlarla dirəndən diri olan ruhlarla söhbət etməyə gəlirəm. O ruhlarla ki, onlar doğulduqları ocaqların, iməklədikləri torpağın və qanlarına hopdurduqları Vətənin göylərində dayanmaqla hər şeyi görür, hər şeyi eşidir və yaşayırlar. Onlar bir ocaqdan, bir evdən çıxıb, bir məmləkətə, bir xalqa aid olduqlarını səssiz, sözsüz ifadə edirlər. Hətta mən hələ müharibənin daş dövründə yazmışdım ki:

**Müharibə - göz yaşı,
Mən torpağın xəstəsi.
Şəhid ol**

mi beş ildir ki, Aslanın qulaqlarında səslənir. Hər dəfə müharibədən, səngərdən, Vətənin Milli Qəhrəmanı Şövqiyan dan söhbət düşəndə Aslan içindəki qürur hissini gizlədə bilmir...

Haşiyyə: Tam səmimi etiraf edəcəm. Kimlərsə məni qınamasın. Mən ilk dəfə şəhidlərin məzarı başında, şəhidlərin xəbəri gələndə "Təki Vətən sağ olsun!" nidasını türk qardaşlarımızdan eşitdim, türk analarımızdan, atalarımızdan eşitdim. Sonra başladım o yüksəkliyi fəth etməyə, o yüksəkliyi içimizə köçürməyə. Bax, 1992-ci ilin avqust ayının 27-də Göyçənin Nərimanlı kəndinin ədəbiyyat müəllimi Cəmil Abdullayevin oğlu, döyüşçü həkim Aslana dedi ki "Təki Vətən sağ olsun"un bir variantı, bir nümunəsi idi.

Vətən üçün böyüdülmənlər övladlar

Yazımın birinci hissəsində vurğulamışdım ki, Cəmil müəllimlə Füzə xanım səkkiz övlad böyütmüşdülər. Artıq onların dördü barəsində sizin məlumatınız var. Bu ailənin digər övladları Şəmsi, Sevinc və Kamran da həkimdirlər. Gülüş isə mühasibdir. Bu ailənin bütün övladları ali təhsillidir. Bu ailədə böyük əksəriyyət tibbə meyli göstərərək, ağ xalata, insanlara yardımçı olmağa üstünlük verib və bu gün də öz peşələri, öz işləri ilə məşğuldurlar. Abdullayevlərin ən bö-

manlar yazmışdım ki, Qarabağda şəhid olanlar dağ qartallarıdır. Onlar dağlırsız yaşaya bilmədiklərinə özlərini dağlar uğrunda şəhid verirlər. Necə deyərler:

**Çox qonaqlar yola saldıq özümüz
Çox tonqala çırpı olduq özümüz.
Çığırlara baxa-baxa gözümüz -
Bu dağlarda bir sən qaldın, bir də mən.**

**Quşqonmazlar ucalığa həddimi,
Bulaqların bir damarı qənddimi?
Ağırlara sındırmayıb qəddini -
Bu dağlarda bir sən qaldın, bir də mən.**

**Köçən köçdü, düşən düşdü atından
Kimlər susdu, kim danışdı adından?!.
Bu dağların çətin çıxar yadından -
Bu dağlarda bir sən qaldın, bir də mən...**

Milli Qəhrəmanın qardaşı

Bu gün Aslan həkim 3 nömrəli Şəhər Klinik Xəstəxanasında cərrah kimi fəaliyyət göstərir. Onun ailə tarixçəsini bilməyənlər, onun cəbhə yolundan xəbərsiz olanlar bu, sariyanız, bir az bədəncə zəif görkəmli həkimin nələrdən keçdiyindən təbii ki, xəbərsizdirlər. Üstəlik Aslan həkim özü də bu barədə danışmağı - özünüreklamı sevmir. Bunun da iki səbəbi var - birincisi, hələ 1992-ci ilin avqustunda atası Cəmil müəllimin dedi ki "Sizi Vətən üçün böyütmüşəm" sözlə-

Bu həftənin ilk iş günündə döyüş bölgəsində - Ağdamda çox izdihamlı tədbir keçirildi. Tədbiri Müdafiə Nazirliyi təşkil etmişdi. Bu tədbir 23 yaşında şəhid olmuş Milli Qəhrəman Şövqiyan Cəmil oğlu Abdullayevin şəhidliyinin 25 illiyinə həsr olunmuşdu. Tədbiri Abdulla Qurbanı idarə edirdi. Dəvətilər arasında Milli Qəhrəmanın ailə üzvləri, qardaşı Aslan həkim də var idi. Ona da söz verdilər:

- Mən müharibənin nə olduğunu yaxşı bilirəm. Onu da bilirəm ki, bizim səngərdə olduğumuz illər çox çətin dövrə təsadüf edirdi. Bir pərakəndəlik var idi, silah-sursat çatmırdı, amma səngərdəki oğulların döyüş əzmi, iradəsi, qəhrəmanlığı sonsuz, sönməz idi. Onda biz yeni formalaşan Milli Ordunun könüllü əsgərləri idik. Sevinirəm ki, indi bizim şücaətli, düşməne qalib gəlməyə qadir ordumuz var. Sevinirəm ki, səngərdə payı, haqqı, xidməti olanlar unudulmur. Və bir də ona sevinirəm ki, bizim döyüş yolumuz ağır olsa da, yaxşı nümunədir. Sağ olun ki, qardaşımı xatırlayıb dəyərləndirirsiniz. Müdafiə Nazirliyinin rəhbərliyinə və anım tədbirinin təşkilatçılara, iştirakçılara ailəm adından təşəkkür edirəm. Yeri gəlmişkən onu da xatırladım ki, Şövqiyanın layiq görüldüyü "Milli Qəhrəman" ulduzunu atası Cəmil müəllimə Ulu Öndər özü şəxsən təqdim etmişdi. Bu tarixi an fotolarda, sənədlərdə öz əksini tapıb. Elə Ağdamdakı "N" sayılı hərbi hissədə keçirilən anım mərasimi də lentlərə, fotolara, yaddaşlara köçürüldü...

...Şəhidlər Xiyabanındaydıq, Aslan həkim və mən. Biz iki dost müharibə xatirələrimizi bölüşürük. Şəhid tanışlarımızdan, dostlarımızdan, əsgərlərimizdən və həmçinin Şövqiyardan danışırıq. Ayrı-ayrılıqda yaşayırıq, özünü yaşayırıq deyilməyən qəhrəman Şövqiyardan...

Şövqiyanın məzarı önündə dayanmışıq. Onun sinə daşı üzərinə düzülmiş güllər daş üzərindəki yazıları gizlədib. Amma başdaşındakı şəkil adamı sanki çağırır:

- Gəlin, dalımca gəlin! Mən sizi Şuşada, Göyçədə gözleyirəm...

Əbülfət MƏDƏTOĞLU

